

MEZI VELIKONOCEMI A LETNICEMI

Sk 1,1-8

Velikonocemi vyvrcholil a dovršil se příběh příběh Ježíše Krista. Ale tím ještě Ježíšova pozemská cesta nekončila. Po svém vzkříšení odešel ke svému Otci. Ale ne hned. Ještě 40 dní zde na zemi byl. A v církevním kalendáři se nacházíme právě v mezidobí mezi Ježíšovým vzkříšením a jeho odchodem do nebe. Co se v tomto období dělo? Lukáš to ve Skutcích apoštolů popsal takto: „*Jim také (učedníkům) po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím*“ (v. 3).

1) Ježíš žije. Nejprve čteme, že Ježíš „*mnoha způsoby prokázal, že žije*“. Toto je velmi důležitá informace. Celé křesťanství je totiž cele postaveno na faktu, že Ježíš vstal z mrtvých. Popřete Kristovo vzkříšení a celá stavba křesťanství se zhroutí jako domeček z karet. Bez této mocné události nemá křesťanství žádný význam. Ap. Pavel to kdysi napsal zcela jasně: „*Jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra*“ (1K 15,14). Pavel velmi dobře rozpoznal, co by znamenalo popřít Kristovo zmrtvýchvstání. Takové popírání není pouze věcí moderní. Athénští filosofové se Pavlovi vysmáli, když jim kázal o Kristu, který byl vzkříšen. Ale dokonce i mezi některými věřícími o tom byly vážné pochybnosti. V korintské církvi se např. objevili věřící, kteří zpochybňovali samu možnost vzkříšení. Tvrdili, že něco takového není možné. A Pavel jim píše, že jestli neexistuje možnost zmrtvýchvstání, pak nevstal a mrtvých ani Kristus. A pak dodá, co by to ale znamenalo. Nebyla by žádná naděje. Všechno by zůstalo při starém. Zůstali bychom ve vleku svých hřích, své porušenosti, a smrt by nadále vládla nade vším. Pak by ani nemělo valného smysl žít podle náročného Kristova příkladu, protože je-li smrt konec všeho – pak jezme, pijme, neboť zítra zemřeme a je se vším konec. Pavel ovšem hned vzápětí dodá: „*Avšak Kristus byl vzkříšen*“ (1K 15,20).

Jestliže Ježíš skutečně vstal z mrtvých, pak se svět změnil. Už nic není takové jako dřív. Navenek možná ano, ale je zde od těch dob ve světě přítomná ještě vyšší a mocnější síla, než je síla rozkladu, zániku a smrti. Moc zániku viditelně všechno ovládá, ale ne docela. Síly smrti jsou protkнутy silou Ježíšova zmrtvýchvstání. Nemají tak poslední slovo. To patří Kristu – on má klíče od smrti i hrobu, jak čteme ve Zjevení sv. Jana.

Tak to zní možná hezky. Po tom jistě mnoho lidí touží, aby smrt neznamenal definitivní tečku. Ale skeptickému duchu se to jednoznačně jeví jako nemožné. Jestliže křesťané zvěstují své poselství o Ježíšově zmrtvýchvstání, pak se lidé ptají po důkazech. Je to totiž něco tak nepředstavitelného, že naději evangelia lidé uklízejí do říše mýtů a náboženských legend.

O co se opírá Nový zákon, když zvěstuje Kristovo vzkříšení. To, co může Nový zákon nabídnout, je odkaz na očitě svědky. Především na jeho apoštoly: „*Jim také po svém umučení mnoha způsoby prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit.*“ Ale nebyli sami. Apoštol Pavel sám připomíná v 1K 15: „*Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně*“ (1K 15,3-8). Víc jak 500 lidí potkalo Ježíše vzkříšeného. A to v průběhu celých těch 40 dní a na různých místech, jednotlivcům i skupinám, což zcela vylučuje nějakou hromadnou halucinaci, jak se to někteří snažili vysvětlit. A Pavel, když hájí Kristovo vzkříšení, o němž už 20 let po Ježíšově smrti i někteří křesťané pochybovali, tak tyto skeptiky odkazuje na ty, kdo ho tehdy, před 20 lety viděli vzkříšeného. Ještě dnes, píše Pavel, někteří z nich žijí, můžete je navštívit, popovídat si s nimi o tom. Těžko si představit, že takové množství lidí by si vymyslelo historiku o vzkříšení svého Mistra. Zvláště, když většina apoštolů pro tuto zvěst skončila na popravišti. Svědectví očitých svědků je velmi silné.

To tedy byl jeden smysl toho 40 denního mezidobí po Ježíšově vzkříšení. Sloužilo k tomu, aby s přesvědčivou silou prokázalo, že Ježíš žije. Druhý smysl tohoto mezidobí bylo to, že Ježíš své učedníky ještě dále vyučoval o Božím království.

2) Učil o království Božím. Ježíš o Božím království učil hodně a často. Bylo to jedno z jeho nejdůležitějších poselství, že království Boží je blízko, že v něm se už dokonce dotýká starých pořádků tohoto světa. Ukazoval, že jeho příchodem do světa přichází Boží moc a Boží láska. Když byl Ježíš ukřižován, tak se naděje jeho učedníků vypařily jako pára nad hrncem: „*A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael. Ale už je to dnes třetí den, co se to stalo*“ (Lk 24,21), zoufají si učedníci po jeho ukřižování. Ježíš byl pohřben a s ním i jejich naděje. Doufali, že Ježíš nastolí Boží království zjevně a mocně. Ale on byl potupně ukřižován. To pro ně znamenalo definitivní konec. Ale pak byl Ježíš vzkříšen. A tu se v učednicích znovu rozhořela naděje. Jestli Ježíš žije, pak se všechno vrací se zvláštní silou a naléhavostí. On přemohl smrt. Je králem, nad kterého není. Teď se jistě začnou dít věci. Však jsme to také

četli v našem textu, jak se ptají: „*Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?*“ (v. 6). Jako odpověď se jim dostane Ježíšova odpověď: „*Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci*“ (v. 7).

To může znít poněkud stroze: To není vaše věc. Jakoby jim říkal: Co je vám do toho? Ale nebyla v tom žádná taková jízlivost. Učedníci leccos ještě nechápu a Ježíš jim to musí vysvětlovat. I k tomu sloužilo oněch 40 dní. Ježíš ještě dále vysvětluje, vyučuje co budou učedníci potřebovat pro svou službu. Není vaše věc znát čas a lhůtu toho, kdy přijde Boží království se svou všepřemáhající plností. To je Boží věc. To si ponechal Otec ve své moci. Tím se netrapte a nezabývejte. Jsou tu však věci, které se vás týkají nyní a teď, v bezprostřední budoucnosti. Data konce světa nechte na Otci v nebi. Pro vás je tu teď tento úkol.

„*Budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země*“ (v. 8). Boží království v plnosti, které zcela přetvoří všechno a všechno učiní nové, teprve přijde, až se Kristus navrátí. Ale Boží království se přesto bude šířit světem mezi lidmi – a to prostřednictvím Ježíšových učedníků. Boží království, to je přece přítomnost Ježíše v životě člověka a k ní budou apoštolové a po nich všichni křesťané zvat druhé. „*Budete mi svědky*“, volá apoštol Kristus. Vaším úkolem teď bude, aby se se mnou mohl vaším prostřednictvím setkat každý člověk. Budete lidem o mě vyprávět, o mé lásce, o mé oběti za jejich hříchy, o Boží pravdě, o naději.

Na takový úkol ovšem budou učedníci sami kráčí. Čeká je v této službě mnohé protiventství, ba utrpení i mučednická smrt. Budou stát před soudci a vladaři, před židy i pohany. Jsou posláni až na sám konec země. Kde k tomu všemu vezmou sílu, vytrvalost, odvahu a moudrost? Jak by to mohli zvládnout ti, kteří tak často sami nechápali Ježíšovo slovo, kteří nezdůvěřovali a klesali ve víře? Když se díváme na kroužek Ježíšových učedníků v evangeliích, vůbec se nám nezdá, že by tento spolek mohl oslovit vlastní národ, což potom teprve zasáhnout celý svět.

Ta síla nespočívá a nikdy nebude spočívat v jejich schopnostech a mimořádnosti. Ježíšovi učedníci byli všechno, jen ne mimořádní lidé. Byli to asi většinou prostí lidé, jedni z mnoha tisíců. V nich samých žádná velikost nespočívala. To rozhodující, co všechno promění, je dar Ducha svatého. Celkem třikrát náš úvodní text Skutků ap. Zmiňuje Ducha svatého. V Duchu svatém Ježíš učedníkům přikázal, jak si mají počínat (v. 2), pak slyší, že „*budou pokřtěni Duchem svatým*“ (v. 5) a nakonec slyší: „*dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky*“ (v. 8).

Všechno tedy směřuje k jednomu – až Ježíš odejde k Otci, nezůstanou jeho učedníci sami. Budou pokřtěni v Duchu svatém, budou naplněni Duchem svatým, dostanou sílu Ducha svatého. Dar Ducha svatého učiní s apoštoly pozoruhodnou změnu. Z ustrašeného hloučku, který se nedávno bezradně krčil za zavřenými dveřmi, když byl Ježíš ukřižován, se stanou svědky Ježíšova zmrtvýchvstání. V Jeruzalémě, v Judsku, ale i dál, za hranice – v sousedním Samařsku a až na sám konec země, tedy k pohanům. Už samotné počátky křesťanství sledují tento pohyb z Jeruzaléma ven. Skrze ap. Pavla se dostává evangelium již dosti daleko na území severo - východního pobřeží Středoziemního moře. Měl naplánováno dokonce i do Hispánie na západ. Skončil však mučednickou smrtí v Říme. Tak končí kniha Sk: „*Pavel zůstal celé dva roky v najatém bytě a přijímal všechny, kdo za ním přišli, zvěstoval Boží království a učil všemu o Pánu Ježíši Kristu bez bázně a bez překážek*“ (Sk 28,30-31).

Závěr

V dnešním textu ze Sk jsme tedy pro sebe zaslechli dvě důležité věci: Ježíš žije – jak to dosvědčilo velké množství očitých svědků. Celý Nový zákon je nakonec napsán očitými svědky, nebo těmi, kdo byli v jejich blízkosti. Pokud Ježíš žije, máme vždycky naději, dokonce i ve chvíli vlastní smrti. Smrt nemá poslední slovo. Ježíš je životem, který nepomíjí, a který se daroval světu. Kéž je to pro nás živou nadějí a stále novou radostí, že máme živého Pána, že jen neoplakáváme velkého člověka, ale máme ve víře společenství s živým Kristem.

A pokud Ježíš žije, pak má velkou důležitost poslání, které nám zanechal – budete mými svědky lidem, mezi nimiž žijete. K nim všem vás posílám, abyste dosvědčili, že jsem živý a že se chci darovat také jim. Kéž je náš život pozváním k živému Kristu. Nejsme na to sami. Boží Duch byl darován jako setrvávající dar. I nám je dán, jako Boží síla k odvaze, k nelhostejnosti a ke svědectví o Ježíši lidem.